

Διαζύγιο, παιδιά και νέος σύντροφος

Το διαζύγιο είναι μία τραυματική εμπειρία για τα παιδιά και μπορεί να επηρεάσει σημαντικά τον ψυχολογικό κόσμο τους, αφήνοντας αρνητικά κατάλοιπα για όλη τους τη ζωή. Στις ανεπτυγμένες χώρες υπολογίζεται ότι ένας στους δύο γάμους καταλήγει σε διαζύγιο. Αν και δεν αποτελεί πλέον κοινωνικό στίγμα, δεν παύει να είναι από τις πιο οδυνηρές εμπειρίες στη ζωή ενός ατόμου.

Ωστόσο, ψυχολόγοι επισημαίνουν ότι αυτό δεν πρέπει να αποτρέπει τους γονείς να προχωρούν στη διάλυση του γάμου τους και τη σύναψη μίας νέας σχέσης και τούτο γιατί, όπως σημειώνουν, τα παιδιά μπορούν να αισθανθούν άνετα, αλλά και εξίσου ευτυχισμένα με το νέο σύντροφο του γονιού τους.

Όπως, τονίζει ο παιδοψυχολόγος, Γιάννης Ξηντάρας πρέπει «οι ίδιοι οι γονείς να πιστέψουν ότι αξίζουν μία δεύτερη ευκαιρία και να μην αισθάνονται ενοχές». Διευκρινίζει ότι «στην Ελλάδα που η κοινωνία είναι πιο παραδοσιακή επικρατεί ακόμη ως ταμπού. Συνηθίζουν να κρύβουν από τα παιδιά οι διαζευγμένοι γονείς το νέο σύντροφο, γιατί πιστεύουν ότι θα τα πληγώσουν».

Εξηγεί ότι επιβάλλεται «οι γονείς να μην παρουσιάζουν στα παιδιά συντρόφους αν η σχέση δεν είναι σοβαρή. Αν πρόκειται όμως για κάτι σοβαρό θα πρέπει να το πουν γιατί μία ανοιχτή κουβέντα είναι η καλύτερη λύση, σε όποια ηλικιακή ομάδα και αν ανήκει το παιδί». Σύμφωνα μάλιστα με τον ειδικό εάν οι γονείς το πιστέψουν και το μεταδώσουν με χαρά στο παιδί τότε και εκείνο, «στη μεγαλύτερη πλειοψηφία των περιπτώσεων, θα το υποστηρίξει και θα αισθανθεί το ίδιο».

Η ηλικιακή ομάδα των παιδιών των διαζευγμένων γονιών, είναι πολύ σοβαρή παράμετρος για τον τρόπο προσέγγισης τους και τον τρόπο που θα χρησιμοποιήσουν οι γονείς τους στην αντιμετώπιση του προβλήματος.

Έτσι για παράδειγμα για ηλικίες έως 5 χρόνων δεν έχει νόημα να γίνει κάποια συζήτηση γιατί το παιδί δεν θα καταλάβει. Άλλωστε δεν γνωρίζει καν έννοιες, όπως «δεσμός». Έτσι ο κ. Ξηντάρας, προτείνει «ο νέος σύντροφος του ενός εκ των δύο γονέων, μπορεί να εμφανιστεί αρχικά στην παρέα ως φίλος, να τον γνωρίσει και να τον συνηθίσει το παιδί και κατόπιν να αποκαλύψει το ρόλο του», άλλωστε, όπως υποστηρίζει, ο παιδοψυχολόγος «τα μικρά παιδιά έχουν απλές ανάγκες και εύκολα θα αγαπήσουν όποιον τους φερθεί καλά».

Στην ηλικιακή ομάδα 6 έως 12 χρόνων «τα παιδιά θα δεχθούν πιο δύσκολα το νέο σύντροφο της μητέρας ή την αντίστοιχη του πατέρα», επισημαίνει ο κ. Ξηντάρας. Και τούτο γιατί στην ηλικία αυτή αντιλαμβάνονται τι έχει συμβεί, αλλά και γιατί διαθέτουν μία άκαμπτη ηθική σε ότι αφορά το σωστό και το λάθος, το θεμιτό και το αθέμιτο. «Οι γονείς όμως και πάλι οφείλουν να είναι ανοιχτοί με τα παιδιά, να τους εξηγήσουν την κατάσταση και να συνεχίσουν να ασχολούνται το

ίδιο μαζί τους, χωρίς να χάσουν καθόλου την αγάπη, τη στοργή και τον χρόνο καθενός από τους δύο γονείς».

Από την ηλικία των 13 χρόνων και πάνω, οι γονείς θα πρέπει να είναι ειλικρινείς και να προσπαθούν να δημιουργήσουν μία φιλική σχέση ανάμεσα στον έφηβο και στο νέο σύντροφο. Ενδεχομένως, να είναι και πιο εύκολη υπόθεση, όπως επισημαίνει ο κ. Ξηντάρας γιατί «αφενός οι έφηβοι έχουν πλέον τις δικές τους ανησυχίες, τους έρωτες και έννοιες, αφετέρου είναι πολύ πιο ικανοί να κατανοήσουν ορισμένες καταστάσεις και να τις κρίνουν με επιείκεια».

Μέσα από κάποιο κοινό χόμπι ή κάτι διασκεδαστικό, για παράδειγμα την κοινή αγάπη για τον κινηματογράφο, οι έφηβοι είναι δυνατόν να έρθουν πιο κοντά με το νέο πρόσωπο στη ζωή του γονιού τους, αλλά όπως λέει ο παιδοψυχολόγος, «όχι εάν αυτό τους επιβληθεί. Άλλωστε είναι καχύποπτοι οι έφηβοι, αλλά και εύθικτοι και μπορεί να πάρουν τα πράγματα στραβά».

Όμως, όπως επισημαίνει ο κ. Ξηντάρας εκτός από τις ηλικιακές ομάδες και τον τρόπο προσέγγισης των παιδιών υπάρχουν και γενικοί κανόνες που θα πρέπει να σεβαστούν οι δύο γονείς.

Το παιδί, αρχικά, μπορεί να αισθανθεί ζήλια και ανταγωνιστική διάθεση, αλλά όπως εξηγεί ο παιδοψυχολόγος «δεν θα φθάσει στο τραύμα. Ειδικά αν ο γονιός του εξηγήσει ότι δεν υπάρχει θέμα σύγκρισης και ότι δεν θα μπει σ' αυτή τη διαδικασία». Το ιδανικό για το παιδί ή τον έφηβο όπως εξηγεί ο κ. Ξηντάρας είναι να του αφαιρεθεί η δυνατότητα να θέσει τον εαυτό του σε ένα είδος σύγκρισης και διαγωνισμού με το νέο σύντροφο.

Σημαντικό στοιχείο, σύμφωνα με τον κ. Ξηντάρα, είναι και το εάν η σχέση προϋπήρχε του διαζυγίου. «Ο νέος σύντροφος δεν θα πρέπει να κάνει την εμφάνιση του αμέσως μετά τον χωρισμό των γονιών", τονίζει και συμπληρώνει «δεν πρέπει σε καμία περίπτωση τα παιδιά να συνδέσουν τον χωρισμό με το νέο σύντροφο, γιατί τότε είναι πιθανόν να τον θεωρήσουν υπαίτιο και η σχέση τους μαζί του δεν θα είναι αρμονική».

Το πιο σημαντικό, όμως, όπως λέει ο κ. Ξηντάρα είναι «να μη διαβάλλει ο ένας γονέας το σύντροφο του άλλου γονιού, γιατί μπορεί ένας χωρισμός να επέλθει με την αφορμή ενός τρίτου προσώπου, αλλά πάντοτε οι αιτίες είναι πιο βαθιές. Σε κάθε περίπτωση, τα παιδιά είναι εκείνα που πληγώνονται από το άσχημο κλίμα».

Πηγή: ΑΠΕ-ΜΠΕ